

Antal Balázs: *az örök kocsmám* (vers) **2.**
Horváth Benji: *Kocsmá, 2053. április* **3.**
Szöllősy Balázs: *Az utolsó csepp* (vers) **4.**
Kali Ágnes: *meghajlott kocsmakereszt* (vers) **4.**
Vermesser Levente: *A kávéba adagolt konyak találkozása az irodalommal és egyéb hangsúlyos esetek* (próza) **5.**
Peer Krisztián: *A lelkesedés* (vers) **7.**
Kemenes Henriette: *mint halak testét a sodrás* (vers) **7.**
Fischer Botond: *A gomba* (próza) **8.**
Nagy Márta Júlia: *Haldokló oroszán monológja* (vers) **9.**
Tolvaj Zoltán: *Pizkos Tizenkettő* (próza) **10.**

Pavilon 420

Sárkány Tímea: *mostanság a múzsák nem érnek rá köztereken csókolózni; várakoztatás vége* (versek) **13.**
Ádám Szilamér: *A sziget első lakói* (próza) **14.**
Nagy Zalán: *Mezcal days* (vers) **15.**
Fancsali Kinga: *beautiful girls* (vers) **16.**

Szántai János: *Philip Marlowe kocsmába megy* (próza) **17.**
Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem 31–32.* (próza) **18.**
Sánta Miriám: *Megadeth Live In Budokan* (vers) **20.**
Gál Hunor: *poros szentek* (vers) **20.**

Kinematográf

Papp Attila Zsolt: *Eltörölni Bachot* (Todd Field: *Tár*) **21.**

Theátrum

Stan Lilla-Alíz: *Valótlan valóság* (Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház. Robert Icke: *A doktor*) **22.**

Kritika

Borsodi L. László: *Minimalista versek a halálról* (Muszka Sándor: *Idegen állat*) **24.**

Fülszöveg

Demeter Zsuzsa: *Cenzúrára hangolva* (Kiss Ágnes: *Finomhangolás. Koordináció és kontroll a szovjet típusú cenzúrarendszerekben*) **26.**

Képregény

Csillag István, Vincze Ferenc: *Privátszféra* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Az életmentő fűgák* **27.**

Artefaktum

Mărcuțiu-Rácz Dóra: *Háromlevelű lóhere is hozhat szerencsét* **28.**

ANTAL BALÁZS

az örök kocsmám

a kocsmával jó sokáig farkasszemet néztem
amikor pislogtam azonnal harapott
ott lesett rám a falu közepén az út mellett a boltnál
akárhova mentem nem tudtam nem odanézni
az arcomba ugrott akkor is amikor elfordultam
autók elé kitántorgó kárhozottjaival

láttam ahogy eltűnnek a gyomrában rokonok ismerősök
és másvalakiként kerülnek elő vagy inkább valamiként
amikor kiköpi ami megmaradt belőlük

engem is egyre próbált csalogatni
magához édesgetni finom fagyijával
rágóval kólával a szomszéd gyerekekkel
akiknek már felfalta az apját a nagyapját
amit visszaadott a vállukon cipelték haza
hogy aztán otthon üsse-verje őket
nekem viszont azt mondták mutatták
hogy ez így jó így kell az igazi férfiaknak tenni
és csak lassan értettem meg hogy engem kért a kocsmá
az apjukért nagyapjukért cserébe
ha rábeszélnek elengedi az övéiket végleg
engem vagy bárkit aki még nincs ott
vagy legalább a vérünk a könnyünk a nyálunk
és ők ahogy tanulták a gyöngébbel kezdtek

de én már tudtam hogy bent
nincs mítosz se romantika
csak téves nosztalgia kitalált emlékek iránt
mert aki ott bent van mind volt valaki itt kint régen
amikor megbecsülték sokat keresett
éldolgozó volt kiemelkedő ember
mindenkinél többet bír mindenkinél agyafúrta
akit tiszteltek a főnökök igazgatók is
ám aztán valami történt és a más hibájából
és mostanra már mindegy
mert mindez olyan rég volt hogy rajtuk kívül
még csak nem is emlékszik rá senki

hát se mítosz se romantika
csak az isten képére teremtett ember üledéke
a behugyozás a gatyábaszarás istenéhez
a kijózanító és az elvonó mindenhatójához hasonlatos
akik előtt egy egész család térdepel
apjuk anyjuk gyerekeik meg a feleségük a kegyelemért
dehát miféle kegyelem lehetne
az ilyen isten uralta égbolt alatt

ott álltam aztán végig a kilencvenes éveket
a barátaimmal kamaszkorunkban a hídon a kocsmával szemközt
másik kor másik kocsmája volt ez már
semmi szemérem egyenest a szemünk közé nézett
és hűvös egykedvűséggel szólított meg minket
nem kecsegtetett semmivel csak azt mondta
hogy úgysem ad jobb sorsot nekünk az MDF-Magyarország
billiárdasztal állandóan ömlő foci vagy mise a tévéből
zenekar kiütéses meggörcbült kurvák
azt mondta gyerekek elutaznotok sincs
kinek a segélyéből hová

hittünk is meg nem is engedünk is meg nem is neki
egypáran mégis megmenekültünk
akiket a szüleink messze küldtek
lehet hogy vívódtunk még az emlékeinkkel
vagy találtunk magunknak másféle mérget
de kijöttünk mindenből azután
és lettünk valakik és senkik végül
vagy egyelőre